

РЕШЕНИЕ

№ 3091

гр. София, 10.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 37 състав,
в публично заседание на 23.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Николай Ингилизов

при участието на секретаря Кристина Алексиева, като разгледа дело номер **884** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Делото е образувано след отмяна и връщане за ново разглеждане на решение по дело №3557/2021 г. по описа на АССГ. Същото е било образувано по подадена от Н. Н. М. жалба срещу решение № ППН-01-1531/2019, издадено на 15.03.2021 г. от Комисия за защита на личните данни, с което на жалбоподателят е наложена глоба в размер на 5000 лева за нарушение на чл.58, §1, буква „е“ от Регламент (ЕС) 2016/679 относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните) – неосигуряване на достъп до всички помещения на администратора и обработващия лични данни, включително до всяко оборудване и средство за обработване на данни.

Жалбата се поддържа в съдебно заседание от жалбоподателя, излагат се аргументи за отмяна на оспореното решение.

Ответникът – Комисия за защита на личните данни, редовно призована не изпраща представител, взема становище по делото, в което излага аргументи за отхвърляне на жалбата, претендира юрисконсултско възнаграждение.

Жалбата е допустима, като е подадена в законоустановения срок и от лице имащо правен интерес от обжалване.

В конкретния случай от представената по делото административна преписка се установява следното :

Производството пред КЗЛД е започнало по жалба на П. А. Префуклийски от

13.09.2019 г., в която са изложени оплаквания за осъществяване на незаконосъобразно видеонаблюдение от Н. М. чрез камера, монтирана на терасата на ап.16, находящ се на 3-ия етаж в жилищната сграда на адрес: [населено място], [улица], по начин да заснема входа на жилищната сграда и зелените площ пред нея. В жалбата се сочело, че това обстоятелство е установено на 26.02.2019 г.

На 29.10.2019 г. жалбоподателят Префуклийски изискал отговор защо не е получил такъв до този момент.

На 04.11.2019 г. той бил информиран, че следва да отстрани недостатъци на жалбата като представи доказателства за оправомощаване от приподписалите жалбата лица или същите да потвърдят подадената жалба.

На 04.11.2019 г. било изпратено писмо и до Н. М. на посочения в жалбата адрес, с което същият се уведомявал за постъпилата жалба. Това писмо било върнато непотърсено на 29.11.2019 г.

На 06.03.2020 г. било изготвено уведомление до Н. М. относно писмото от 04.11.2019 г., което било залепено на 10.03.2020 г. на пощенската кутия.

На 04.06.2020 г. КЗЛД взела решение относно извършване на проверка по подадената от П. Префуклийски жалба.

На 22.06.2020 г. председателя на КЗЛД издал заповед № РД-15-131, в която наредил да се извърши проверка по спазване и прилагане на Регламент (ЕС) 2016/679 и ЗЗЛД на Н. М., в жилищна сграда, находяща се на адрес [населено място], [улица]. Били определени и служители на КЗЛД, които да извършат проверката – Н. П. и В. Н..

На 23.06.2020 г. жалбоподателят Н. Н. М. подал молба до председателя на Комисия за защита на личните данни, в която искал информация дали някой служител на комисията е звънял на сина му Н. Н. М., за да го уведоми за предстояща проверка по преписка.

На място служители на КЗЛД осъществили на 23.06.2020 г. проверка около 13.00 часа, като се констатирало че на третия етаж на сградата се намира апартамент № 16, като на терасата е монтирана 1 брой камера за видеонаблюдение, насочена към входа на жилищната сграда, както и към прилежащи площи към сградата. Проверката била осъществена в присъствието на домоуправителя П. Префуклийски. За проверката бил съставен констативен протокол.

На 24.06.2020 г. бил входиран протокол в КЗЛД от служители на комисията – В. Н. и Н. П., в които се сочело какви действия са предприети във връзка с Решение на КЗЛД от Протокол № 25/04.06.2020 г. за извършване на проверка по подадената от П. Префуклийски жалба.

На 25.06.2020 г. до Н. Н. М. от главния секретар на КЗЛД било изпратено писмо с приложения, в което същият се уведомявал за подадена жалба от П. Префуклийски, за предприетите до този момент действия и му се давал 7 дневен срок за писмено становище и правене на възражения относно изложеното в жалбата. Също така било посочено, че на 02.07.2020 г. от 13.00 часа служители на Комисията ще посетят обекта за извършване на проверка. Уточнявало се, че при фактическа невъзможност може в 3 дневен срок от получаване на писмото да се предложи друга дата и час за извършването, както и че при отказ за съдействие ще бъде ангажира административнонаказателна отговорност. Това писмо било получено на 26.06.2020 г. от лице сочено като М..

На 25.06.2020 г. бил съставен протокол за проведен телефонен разговор от Ц. А. – юриконсулт в КЗЛД с Н. Н. М., в който последният бил уведомен, че до него е

изпратено писмо на посочената от него електронна поща, както и по пощата.

На 27.06.2020 г. Н. М. изпратил имейл до КЗЛД, който бил регистриран на 29.06.2020 г. В същият се излагали аргументи защо според него следва да се прекрати производството, както и се излагало становище относно соченото в жалбата до КЗЛД. Били приложени копия от сигнал до ГДО и Обръщение до Пленума на ВСС.

На 30.06.2020 г. до П. Префуклийски било изпратено писмо, в което се сочело че е установено като собственик на жилището да е установен Н. Н. М., а като обитател в Книгата на Етажната собственост да се сочи Н. Н. М.. С оглед на това се искало уточняване срещу кое от двете лица е подадена жалбата. Бил поставен срок за отговор 02.07.2020 г.

На 30.06.2020 г. бил подаден отговор от П. Префуклийски, в който се сочело, че сигналът е подаден спрямо Н. Н. М..

На 01.07.2020 г. до Н. Н. М. било изпратено писмо, в което същият се уведомявал за проверка на 02.07.2020 г.

На 02.07.2020 г. бил проведен разговор с Н. Н. М. от Ц. А. – юриконсулт в КЗЛД, в който бил уведомен, че е изпратено на електронна поща и по пощата писмото от 01.07.2020 г. и било потвърдено получаването му. В изготвения протокол за този разговор било отразено, че Н. Н. М. посочил служебна ангажираност, но заявил, че ще съдейства след като писмено получи отговор относно основанието, на което се иска достъп до жилището, тъй като сградата била със забранен достъп от ДНСК.

На 02.07.2020 г. проверяващия екип отново посетил адреса, като не се явил Н. Н. М. или негов представител и не бил осигурен достъп. За проверката бил съставен констативен протокол.

На 02.07.2020 г. в 17.42 часа Н. М. изпратил имейл до КЗЛД, който бил входящ на 03.07.2020 г. В него излагал аргументи за прекратяване на производството и се задавал въпрос има ли право на участие в това производство.

На 16.07.2020 г. било изпратено писмо до Н. Н. М., в което се сочело защо КЗЛД приема жалбата за редовна и се искало да се даде отговор осъществява ли се и от кого, ако да видеонаблюдение на адрес [населено място], [улица], ап.16, като се сочело че ако такова се осъществява от Н. Н. М. следва да се предоставят данни за контакт с последния.

На 23.07.2020 г. до КЗЛД било подадено писмено становище от Н. Н. М. и Е. А. М., в което се излагали обстоятелства относно отношенията им с П. Префуклийски, както и относно сградата. Сочело се отново, че считат жалбата за процесуално недопустима. Към становището били представени снимки.

След предоставяне на постъпили материали по преписката, П. Префуклийски подал на 13.08.2020 г. отговор по тях.

На 20.08.2020 г. било изпратено писмо до Н. Н. М., в което същият се уведомявал, че на 01.09.2020 г. от 13.30 служители на КЗЛД ще осъществят проверка на адреса. Същото било получено на 02.09.2020 г. в пощата.

На 31.08.2020 г. бил изготвен от Ц. А. – юриконсулт в КЗЛД протокол за проведен телефонен разговор с Н. Н. М., в който последният бил уведомен за изпратеното писмо на посочената електронна поща, както и по пощата.

На 01.09.2020 г. също била осъществена проверка на адреса от служители на КЗЛД, при която се сочи да е бил проведен телефонен разговор с Н. Н. М., който бил заявил, че няма да осигури достъп до жилището и съдействие на екипа за достъп до изградената система за видеонаблюдение в неговия апартамент. Бил извършен

външен оглед, при който се констатира идентичност с установените при проверките на 23.06.2020 г. и 02.07.2020 г. факти. За проверката бил изготвен констативен протокол.

На 02.09.2020 г. Н. М. изпратил имейл с потвърждение за получен имейл и пощенска пратка, като сочел че имейла е прочел на 01.09.2020 г. в 19.30 часа, когато се прибрал в София.

На 07.09.2020 г. Н. М. подал по имейл подробен отговор на писмото от 28.08.2020 г., в който излагал аргументи за съмнение относно предубеденост на служителите на КЗЛД и се аргументирало защо счита за недопустима подадената жалба. Сочело се, че няма да присъстват на никакви действия на КЗЛД на адреса като израз на отношението им към това производство. Същият бил входиран в КЗЛД на 08.09.2020 г.

На 30.10.2020 г. бил съставен Констативен акт от Н. П. и В. Н., в който били описани установените факти и се сочело, че след 3 проверки на адреса само с външен оглед и твърдения на подателя на жалбата в производството не се установило по категоричен начин кой и кога е инсталирал и чия собственост е видеокамерата, дали същата функционира, както и кой я поддържа и наблюдава изходящия образ от нея, съхраняват ли се записи, както и какъв е реалния обхват на видеозаснемане. Като причина за това се сочел отказът от съдействие на Н. Н. М., изразяващ се в неосигуряване на достъп и възможност за събиране на доказателства от страна на проверяващия екип.

КЗЛД е приела, че с поведението си жалбоподателят нарушава чл.58, §1, буква „е“ от Общия регламент, което е основание за налагане на глоба по чл.83, §2, буква „е“. Поради това на проведено заседание на КЗЛД на 16 декември 2020 г. било прието решение за приемане становището на Дирекция „Правни производства и надзор“, била приета жалбата за допустима, констатирани били страни в производството и била наложена глоба в размер на 5000 лева на администратора. Бил определен срок за проверката до 26.02.2021 г. и срок за изготвяне на решението 11.01.2021 г. Решението било прието с 3 гласа, като нямало гласуващи против. На това заседание не били призовани жалбоподателят или сочените за ответници Н. Н. М. и Н. Н. М..

На 15.03.2021 г. било издадено процесното Решение № ППН-01-1531/2019. Същото било връчено на Н. М. на 22.03.2021 г.

Сочените факти съдът намира за безспорно установени от наличната по делото административна преписка. Същите не са оспорени от страните, а се интерпретират различно от тях.

При така установените факти съдът счита следното :

Съдът, след като извърши проверка за законосъобразност на оспорения административен акт на основанията, сочени от оспорващия, и служебно на всички основания по чл.146 АПК, обосновава следните съждения :

В настоящата хипотеза административното производство пред Комисията е започнало по подаден сигнал на субект на данни, а именно – жалба от П. Префуклийски.

След като административното производство е започнало по сигнал на трето лице - субект на данни, приложим е редът по чл. 38, ал. 1 от ЗЗЛД. Съгласно ал. 3 на чл. 38 от ЗЗЛД Комисията се произнася с решение, като може да приложи мерките по чл. 58, параграф 2, букви "а" – "з" и "й" от Регламент /ЕС/ 2016/679 или по чл. 80, ал. 1, т. 3, 4

и 5 и в допълнение към тези мерки или вместо тях да наложи административно наказание в съответствие с чл. 83 от Регламент /ЕС/ 2016/679, както и по глава девета. Съгласно чл. 83, § 1 от Регламент /ЕС/ 2016/679 Всеки надзорен орган гарантира, че наложените административни наказания "глоба" или "имуществена санкция" в съответствие с настоящия член за извършени нарушения на настоящия регламент, посочени в параграфи 4, 5 и 6, във всеки конкретен случай са ефективни, пропорционални и възпиращи. Съгласно чл. 83, § 5, б. "д" от Регламента нарушенията на посочените по-долу разпоредби подлежат, в съответствие с параграф 2, на административно наказание "глоба" или "имуществена санкция" в размер до 20 000 000 EUR или, в случай на предприятие — до 4 % от общия му годишен световен оборот за предходната финансова година, която от двете суми е по-висока: неспазване на разпореждане, или на временно или окончателно ограничаване във връзка с обработването или на наложено от надзорния орган преустановяване на потоците от данни съгласно член 58, параграф 2 или непредоставяне на достъп в нарушение на член 58, параграф 1.

Съгласно чл. 58, § 1, б. "е" от Регламента Всеки надзорен орган има всички от посочените по-долу правомощия за разследване: да получава достъп до всички помещения на администратора и обработващия лични данни, включително до всяко оборудване и средство за обработване на данни, в съответствие с правото на Съюза или процесуалното право на държавата членка.

При анализа на посочените разпоредби следва изводът за приложимост на чл. 38, ал. 3 от ЗЗЛД при подаден сигнал от субект данни за нарушени негови права по Регламент/ЕС/ 2016/679 и по този закон. С оглед на това се констатира, че решението е издадено от компетентен орган.

Неоснователни са възраженията за това, че следва да се приеме, че при изтекъл мандат на КЗЛД издаденото решение е нищожно. Съгласно мотивите на Конституционния съд в Решение № 12 от 27 септември 2022 г. по к.д. № 7/2022 г. „при конкуренция между непрекъснатост и мандатност „тълкуване на разпоредбите на Конституцията относно мандата трябва да се извлича от съдържанието им, като се съобразяват всички принципи, отразяващи правовия характер на държавата. Това се отнася и до случаите, когато се осъществяват специфични функции. Следва да се отчита принципът на изборност и на разделението на властите (чл. 8 от Конституцията), да се вземат предвид и принципите, заложи в конституционната уредба на различните власти, и изискването за обновяване на състава на определен държавен орган...“ (Тълкувателно решение №13 от 15 декември 2010 г. по к. д. №12/2010 г.). В посоченото тълкувателно решение Конституционният съд подчертава случаите на „продължаване осъществяването на функции след изтичане на срока („удължаване“ на мандата)“ като изключение от общото правило за обвързаността на правомощията и на конституционно установения срок на овластяване, което Конституционният съд съобразява в настоящото производство. Продължаването на изпълнението на възложените функции би могло да се определи като „несъщинско удължаване“ на определения мандат, защото не засяга установения срок и реда за избиране на съответния държавен орган, така както са предвидени в Основния закон. То е защитен механизъм, приложим в изключителни ситуации, при които не са избрани членовете от състава на определен колективен конституционно установен орган, минимално необходими, за да функционира той, и при липсата на други, установени изрично, конституционни (законови) механизми за продължаване на

дейността на държавния орган. Да се допусне, че такъв защитен механизъм е изключен от духа и разума на Конституцията означава, че се допуска създаването на неконституционна ситуация, тъй като неподчиняването на върховенството на правото (на установените за всички еднакви, общи правила) от държавен орган, овластен с конститутивна компетентност, е делегитимиране на установения демократичен държавен ред.“ С оглед на даденото задължително тълкуване относно Инспектората на ВСС, по аналогия следва да се приема идентичност и за КЗЛД, членовете на която са с изтекъл мандат. Ето защо тези аргументи на жалбоподателят се намират за неоснователни.

Същевременно обаче съдът приема, че в хода на производството са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Действително се установява, че на нито една от трите дати, на които са осъществени проверки не е осигурен достъп до жилището от Н. Н. М.. Няма спор и че на 07.09.2020 г. същият е отразил писмено в подаден отговор по имейл отказ да съдейства на разследващите. По делото обаче не са налични категорични доказателства, че на всички дати, когато са осъществени проверките санкционираното лице е било надлежно уведомено. За датата 23.06.2020 г. такива доказателства са само съставения протокол за проведен телефонен разговор. Същевременно на тази дата лично жалбоподателят е подал молба до КЗЛД с изискване на информация дали действително има налична проверка. С оглед на липсата на категорични доказателства за уведомяване относно осъществяване на проверка на датата 23.06.2020 г. не може да се приеме за установено, че противоправно същият е отказал достъп до имота. Следва да се посочи и че към тази дата за самата КЗЛД не е било ясно срещу кого точно е подадена жалбата, като такова уточняване е изискано от жалбоподателят Префуклийски едва на 30.06.2020 г. Предвид на това и няма как да се направи категоричен извод, че с поведението си на 23.06.2020 г. жалбоподателят Н. Н. М. е възпрепятствал осъществяването на проверка, независимо че служители на КЗЛД са осъществили проверка на място и не са успели да получат достъп до имота собственост на жалбоподателят.

По отношение на втората дата следва да се посочи, че доказателства за уведомяване са налични, доколкото освен съставения протокол за проведен телефонен разговор от служител на КЗЛД по делото са налични доказателства и за получени документи от пощенски оператор от лице с фамилия М., както и изпратен имейл от Н. М. до КЗЛД, в който има ангажирано становище по отношение на проверката. Последното обстоятелство дава основание категорично да се приеме, че санкционираното лице е било уведомено за проверката на 02.07.2020 г. преди датата на осъществяване на същата. Видно е и становището му за

наличие на основание за прекратяване на производството, което становище не е било уважено. В подаденото на 27 юни 2020 г. становище са развити аргументи защо не се приема за изяснено на какво основание се иска осигуряването на достъп, но категорично не може да се направи извод за формиран отказ от осигуряване на достъп до жилището. Следва да се посочи, че и към датата 27 юни 2020 г. за КЛЗД е било неясно спрямо кое лице е подадена жалбата, като такова уточняване е било направено едва на 30.06.2020 г. в подаден от П. Префуклийски имейл. Това обстоятелство не е без значение при преценката дали Н. Н. М. е осъществил на дата 02.07.2020 г. възпрепятстване на проверката или не. Следва да се отчита и друго обстоятелство – до последният е изпратено и още едно писмо на дата 01.07.2020 г. /денят преди проверката/, като изрично се сочи в съставения протокол за телефонен разговор на 02.07.2020 г., че Н. Н. М. е отказал да осигури достъп с мотив служебна ангажираност, но е посочил че ще съдейства след като получи писмено отговор относно основанията, на което следва да осигури достъп до жилището и сочи, че сградата е била със забранен достъп от ДНСК. Така констатираните факти не дават основание да се изгради категоричен извод за възпрепятстване на проверката от страна на Н. Н. М. на дата 02.07.2020 г. Действително поведението на последния е уклончиво и не е доказана от същия по безспорен начин служебна ангажираност. Същевременно обаче е налице изпращане на съобщение за проверката и един ден преди същата и то при положение, че по административната преписка са налични имейл от Н. Н. М. от 27.06.2020 г. /от който се установява, че е запознат с намерението за проверка на 02.07.2020 г./ и получаване на пощенска пратка от дата 27.06.2020 г., като извън работното време на 02.07.2020 г. и след часа на проверката Н. Н. М. е изпратил нов имейл до КЗЛД, в който отново се преповтаряли аргументи относно производството и се сочело, че намира за прибързано да се говори за посещение на адреса. Това създава съмнение относно добросъвестността на Н. Н. М., но доказателствената тежест относно доказване на осъществено от него нарушение е на КЗЛД.

По отношение на третата дата на проверка – 01.09.2020 г. също са противоречиви доказателствата относно това кога и по какъв начин Н. Н. М. е уведомен за предстоящата проверка. Това е така, тъй като се установява че пощенската пратка с уведомлението е получена на дата 02.09.2020 г., а същевременно съставения протокол за телефонен разговор и имейл кореспонденцията не дават категорична сигурност кога и по какъв начин Н. Н. М. е бил уведомен за тази предстояща проверка. С оглед на това и за тази дата също не може да се направи категоричен

извод, че той е отказал да съдейства на проверката и е осуетил същата. Доказателствената тежест за това обстоятелство е на КЗЛД, като според настоящия съдебен състав не може да се приеме от доказателствата по делото, че има осъществено пълно доказване на тези факти от ответника по делото.

Следва да се посочи и че в административната преписка е налично писмо на ДНСК от 30.09.2020 г. /лист 241 от първоначалното разглеждане на делото/, в което се сочи че РО НСК София при РДНСК Югоизточен район /понастоящем РДНСК София/ е издала заповед № ДК-19-С-248/07.03.2012 г., с която е забранила ползване на строеж „Жилищна сграда“ с административен адрес [населено място], [улица], която е влязла в законна сила. Това писмено доказателство не значи със сигурност, че имота собственост на Н. Н. М. не се ползва незаконосъобразно, но доказването и на това обстоятелство, както и на необходимостта от достъп до сградата е в тежест на КЗЛД.

Тук следва да се посочи, че действително има формиран изричен отказ да се съдейства на проверки, но това е станало едва в имейл изпратен до КЗЛД от Н. М. на дата 07.09.2020 г., входящ в КЗЛД на 08.09.2020 г. Последното би било достатъчно за извод, че Н. Н. М. е осъществил нарушение по чл. 58, § 1, б. "е" от Регламент /ЕС/ 2016/679, ако след тази дата имаше осъществена проверка за която да е бил надлежно уведомен. Такива доказателства обаче липсват по делото, а не се и твърдят осъществени други проверки.

Изложеното води на извод за липса на категорично доказано нарушение по чл. 58, § 1, б. "е" от Регламент /ЕС/ 2016/679 от страна на Н. Н. М..

Освен това следва да се посочи, че в хода на производството са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, при които е нарушено правото на защита на санкционираното лице. На първо място следва да се посочи, че липсват доказателства по преписката Н. Н. М. да е бил запознат с констативния акт от 30.10.2020 г. на проверяващия екип, в който се приема, че той е станал причина с поведението си да не се установи пълната фактическа обстановка по жалбата от 13.09.2019 г. на П. Префуклийски. Дори да се приеме, че не е следвало М. да бъде запознат с този констативен акт, то следва да се отчете, че в проведеното заседание на КЗЛД на 16 декември 2020 г. е разгледана жалбата по същество, конституирани са страни и е наложена санкция, без обаче за това заседание на комисията да се призовават нито жалбоподателят Префуклийски, нито санкционирания М.. Това от своя страна е ограничило правото на защита на санкционирания. Макар производството да се развива по реда на чл. 38, ал. 1 от ЗЗЛД, а не по

реда на ЗАНН, то не може да се отрече правото на санкционираното лице на защита. При развиване на цялото производство в само едно заседание, на което се конституират страни и се налага санкция без призоваване на лицата, то според настоящия съдебен състав се нарушава драстично правото на справедлив процес и правото на защита на санкционираното лице. Това по своя характер е съществено нарушение на административнопроизводствените правила и е основание за отмяна на постановеното решение.

На следващо място следва да се посочи, че в процесното Решение № ППН-01-1531/2019, издадено на 15.03.2021 г. от Комисия за защита на личните данни подробно са описани предприетите действия, но липсва ясно посочване кога и по какъв начин се приема с действията си Н. Н. М. да е осъществил нарушение по чл. 58, § 1, б. "е" от Регламент /ЕС/ 2016/679. Независимо, че в конкретния случай не намират приложение правилата на чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН за посочване на описание на нарушението, датата и мястото, където е извършено, обстоятелствата, при които е извършено, както и на доказателствата, които го потвърждават, то не може да се приеме че при налагане на административно наказание, КЗЛД е освободена от ангажимент да посочи на санкционираното лице кога, къде и с какви действия приема последното да е извършило нарушението, за което се налага административното наказание. В конкретния случай липсва ясно посочване на обстоятелствата кога и къде се приема да е извършено нарушението, а това също ограничава правото на защита на жалбоподателят Н. М..

С оглед изложеното дотук, съдът счита че оспореното процесното Решение № ППН-01-1531/2019, издадено на 15.03.2021 г. от Комисия за защита на личните данни е незаконосъобразно и като такова следва да бъде отменено.

Предвид гореизложеното съдът

Р Е Ш И:

Отменя по жалба на Н. Н. М. жалба срещу решение № ППН-01-1531/2019, издадено на 15.03.2021 г. от Комисия за защита на личните данни, с което на жалбоподателят е наложена глоба в размер на 5000 лева за нарушение на чл.58, §1, буква „е“ от Регламент (ЕС) 2016/679 относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните) – неосигуряване на достъп до всички помещения на

администратора и обработващия лични данни, включително до всяко оборудване и средство за обработване на данни.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд в 14 дневен срок от получаване на препис.

СЪДИЯ :